

gorski uradni list razžalil Avstrijo. Dotičnega razžaljenja pa ni črnogorski uradni list nikdar pisal. Potem so oficijozni trdili, da je dotično žaljenje pisal „Srbobran“, a izkazalo se je, da je tudi to laž. Zdaj se zatrjuje, da odstopi sekcijski sef Doczy ki je to časnikarsko vojsko zakrivil. Z njim naj bi odstopil tudi grof Goluchowski, saj bi nam njegova nerodna politika utegnila naposled še kako katastrofo nakopati.

Hrvatska. — Nehrvatsko časopisje razpravlja jako mnogo o približenju hrvatskega bana grofa Khuena-Hedervarya in škofa Strossmayerja. Na potovanje v Rogatec je škof Strossmayer obiskal bana, kar se že dolgo vrsto let ni zgodilo. Ker je v zadnjem času postalo razmerje mej banom in Strossmayerjevo stranko nekoliko prijaznejše, izvajajo listi iz škofovega poseta najrazličnejše kombinacije in si zlasti belijo glave, ravna-li ban po naročilu ogerske vlade ali proti njeni volji.

Balkanske države — Bolgarski knez Ferdinand se je naposled, po dolgih in ljutih bojih, porazumel z Rusijo. Potoval je v Petrograd in tam se je izkazalo, da so vsa nasprotstva mej Rusijo in Bolgarsko popolnoma poravnana. Bolgarska bo v prihodnje hodila roko v roki z Rusijo. Avstrija se je neizmerno trudila, da to prepreči, doprinesla je v to svrhu dolgo let velike moralne in politične žrtve, a zdaj se vidi, da je bilo to vse zaman. Koj za bolgarskim knezom je potoval v Petrograd rumunski kralj. To je moralo dunajske kroge še bolj zaboleti, saj je bil rumunski kralj zadnja leta goreč privrženec trozveze. Bržčas se je povodom tega potovanja uredilo tudi rusko-rumunsko razmerje z ozirom na balkansko politiko, tako, da se zdaj lahko reče: Rusija, Rumunska, Bolgarska in Črna gora so jedine glede balkanske politike in sicer jedine v nasprotstvu napram Avstriji. Ta ima zdaj na svoji strani samo še Srbijo, oziroma srbskega generalisimusa razkralja Milana. Toda veljava le-tega moža ni velika. Celo nova skupščina, katera je njegovo delo, katera je izvoljena po milosti policije, se je začela ustavljati Milanu in lahko se reče, da tisti trenotek, ko poči prva puška na Balkanu se podere prestol Obrenovićev in se tudi Srbija pridruži tistim državam, katere hočejo Avstrijo iztisniti z Balkana. Politika grofa Goluchovskega tega ni znala preprečiti in ker se vsaka politika sodi po njenih uspehih, moramo priznati, da je bila politika grofa Goluchovskega slaba in da grof Goluchowski ni več sposoben za vodstvo vnanje naše politike. Čim prej ga cesar odslovi, toliko bolje bo za Avstrijo.

Nemčija. — Partikularistična prizadevanja na Nemškem so dobila novo podporo v prepiru mej cesarjem Viljemom in zveznim knezom, regentom kneževine Lippe-Detmold. Regent je bil prosil cesarja, naj ukaže, da mora vojaštvo pozdravljati regentove otroke. Cesar je to z jako neprijaznim pismom odklonil, ker regentova žena ni plemenitaška. Regent se je pritožil pri drugih nemških vladarjih, kar mu pa ne bo nič pomagalo. Na ljudstvo je to seveda zopet uplivala v protipruskem smislu.

Francija. — Dreyfussova afëra je še vedno na dnevnem redu, ker se še vedno obe stranki trudita, da dosežeta zmago. Čujejo se najrazličnejše vesti glede preiskave proti Picquartu in proti Esterhazyju, a njih resničnosti ne more nihče presoditi. Zola, goreči zagovornik Dreyfussov, o čigar obsodbi smo zadnjič poročali, je v tem pobegnil iz Francije, kam, tega še zdaj nihče ne ve. Za Zolo je to malo časten konec njegove filosemitske kampanje.

Špansko-ameriška vojska. Z bojišča ni sedaj nikakih novic. Amerikanci hočejo vojsko nadaljevati šele potem, ko preneha deževje na Kubi, mej tem pa so se začela tajna pogajanja radi miru. Morda so zategadelj ustavljene vojne operacije. Maršal Sagasta je sedaj diktator na Španskem in ker ve Španija, da nima prav nič upanja na zmago, skuša do-

seči mir. Ta bo vsekako drag in ker se Karlisti že zdaj močno gibljejo in jih vlada le težko kroti, je verjetno, da nastane revolucija, ako bi vlada sklenila za Špansko neugoden mir.

Kmetijstvo.

Beseda o krmi.

Star pregovor, katerega naj bi kmetovalec nikdar ne pozabil, uči: „Krava pri gobcu molze“, kar pač pomeni, da je krma pri živinoreji prva stvar.

Vse one raznovrstne rastline in rastlinske dele, kakor tudi nekatere živalske tvarine na pr. mleko, katere sploh živini v živež pokladamo, imenujemo krmo ali pičo.

Vsaka krma je sestavljena iz raznih tvarin. Te tvarine, ako jih živina povžije, raztope se in pretvarjajo se v želodcu ter raztopljene polagoma skozi črevo prestopajo v kri in tako pomnožujejo kri, katera vse telo redi. Zato imenujemo vse take tvarine redilne tvarine. Živina vseh povžitih tvarin ne prebavlja enakomerno, ampak nekatere hitreje, druge počasneje, nekatere pa še celo nič. Prebavljene, to je, v želodcu raztopljene in pretvorjene tvarine prestopajo potem v kri in sicer jedne hitreje, druge počasneje. Tiste tvarine, katere živina najhitreje prebavlja in katere potem najhitreje prestopajo v kri, da redijo živalsko telo, so torej največje vrednosti, katero imenujemo redilno vrednost. Da nam bode jasno, katere tvarine prištevamo redilnim, odgovorimo na vprašanje: kateri so glavni sestavni deli rastline?

Vsaka rastlina ima v sebi več ali manj vode. Ako posušimo tako rastlino pri 80° R., izhlapi iz nje voda in ostanejo nam vse druge suhe tvarine. Ako jih zažgemo, zgori jih nekoliko, to je: one se zvežejo s kislecem, ki se nahaja v zraku ter ubežijo kot dim v zrak, druge nam pa ostanejo kot pepel. Pepel imenujemo tudi mineralne tvarine, tiste, katere so zgorele, pa imenujemo organske tvarine.

Če gorljive rastlinske tvarine preiščemo, nam je jasno, da so sestavljene s kisleca, ogljenca in vodenca, ali pa samo s kisleca ogljenca, in vodenca, torej brez dušca. V prvo vrsto, to je mej tiste, katere imajo dušca v sebi, prištevamo rastlinske beljakovine in nekatere druge, ne še popolnoma poznane tvarine; v drugo vrsto tvarin, to je onih, ki nimajo dušca, pa spadajo: vlesenina, rastlinska tolsča in takozvani ogljenčevci kakor skrob, sladkor, gumi itd.

Razven teh tvarin nahaja se v rastlinah listno zelenilo (klorofil), to je ono barvilo, ki daje rastlinam zeleno barvilo, nadaljo vosek, rastlinske kisline itd. Teh tvarin je pa v rastlinah malo, torej tudin imajo posebne redilne vrednosti.

Glavni sestavni deli rastlin so torej: voda, beljakovine, vlesenina (katera obstoji od celuloze in lignina), rastlinska tolsča, ogljenčevi hidrati (skrob in sladkor) in mineralne tvarine (pepel) kakor kali, matron apnenik,

magnezija, železo, žvepljeva, fosforova in kromenčeva kislina.

Te tvarine niso enakomerno razdeljene v posameznih rastlinskih delih. Največ vode je primeroma v svežem listju, v bilkah in v korenstvu, manj v semenu (zrnju). Olesenine je največ v steblih in sicer tem več, čim starejša je rastlina. Zato je v slami največ olesenine.

Beljakovine je mnogo v zrnju, bodisi v žitnem, bodisi v sočivnem in tudi v vsakem drugem.

Rastlinske solice je tudi mnogo v nekaterem zrnju, na primer v lanenem, razen tega je pa tudi v drugih delih razdeljena.

Ogljenčevih hidratov (skroba in sladkorja) je pri nekaterih rastlinah, na primer v sladorni pesi, v krompirju itd., pri drugih rastlinah se pa nahaja tudi v zrnju na pr. v rižu, v koruzi in v drugem. Po malem so pa ogljenčevi hidrati razdeljeni tudi v listju, v pecljih in v steblih. Kalijeve in fosforove kisline je največ v zrnju.

Iz povžite krme prebavi živina le nekoliko redilnih tvarin, katere polagoma preidejo v kri, iz katere nastane potem meso, loj, kosti, mleko itd., neprebavljene tvarine pa gredo kot živinski odpadki iz živinskega telesa. Ona krma, od katere živina največ redilnih tvarin prebavlja, ima največjo redilno vrednost, kajti čim več živina prebavlja, tem hitreje se nadomešča kri, katero potrebuje živinsko telo v svojo rast in v življenje.

Živina ne prebavlja samo jedne ali druge redilne tvarine, ampak vselej v zvezi z družimi. Prebavljivost redilnih tvarin pa ni le odvisna od njih množine, ki se v krmi nahaja, ampak posebno od tega, v kaki razmeri so posamične redilne tvarine v krmi nahajajo. Ako živino preobilno z dobro krmo hranimo, potem ona prebavlja samo lahko prebavljive tvarine, druge, težje prebavljive, pa izmeče neprebavljene v odpadkih.

Najvažnejša redilna tvarina so beljakovine, kajti z njih je večinoma sestavljeno živalsko telo, torej jih tudi mnogo potrebujejo v svoj obstanek in v rast.

In reči smemo, da je krma tem večje vrednosti, čim več ima beljakovine. Živina pa vseh beljakovin, ki se v krmi nahajajo, ne prebavi, ampak le nekoliko odstotkov. Zelo lahko je prebavljiva beljakovina lanenih preš, katerih prebavi 86%. Takisto je tudi beljakovina v grahu, kuruzi, bobu, v sveži lucerni, v repi in v detelji lahko prebavljiva. Beljakovine v senu prebavi živina 60%, v slami pa 25 do 30%. Iz tega se razvidi, da je beljakovina v razni krmi v različni množini prebavljiva, in zato je imajo te krme tudi razno redilno vrednost.

Rastlinska tolšča je tudi v različni množini prebavljiva. V dobrem senu, v otavi, v detelji prebavi živina polovico tolšče, v zrnju raznega žita, v bobu, v koruzi, v lanenih prešah pa skoro vso tolščo. Tolšča ima za rejo živine posebno to veljavo, ker se s primerno tolsto krmo pomnoži množina mleka, loja in tudi mesa v živalskem telesu.

Olesenina je težko prebavljiva. Prebavljena olesenina izpremeni se, kakor skrob, v sladkor, kateri preide potem

v kri. Olesenine v zeleni koruzi, v senu, v otavi, rženih in ovseni slami, suhi detelji prebavi živina 60 do 70%. V drugih krmah pa manje.

Ogljenčevi hidrati (skrob, sladkor itd.) so sploh lahko prebavljivi. Prebavljeni skrob spremeni se vselej v sladkor predno preide v kri.

Ogljenčevi hidrati v pesi, v krompirju, grahu, v koruzi, v bobu, in v ječmennu so skoraj tako prebavljivi, kakor oni v detelji, v ovsu, v zeleni krmi, najmanj pa oni v ovseni, pšenični in rženi slami, katerih živina komaj 40% prebavi.

Izmed mineralnih redilnih tvarin nam je omeniti v prvi vrsti soli, fosforove kisline in apna.

Navadna sol je živini, posebno govedom in ovcam, zelo potrebna, kajti sol stori, da živina krmo bolje prebavlja, razven tega pa pri slani krmi živina več vode popije, katera vpliva posebno na raztok sokov po živalskem telesu.

Fosforova kislina in apno sta sestavni osnovi kostij, torej teh tvarin posebno mlada živina neobhodno potrebuje. Apna se nahaja dosti v senu, posebno v detelji, fosforove kisline pa v zrnju, posebno v ovsenem.

Voda je živini neobhodno potrebna, česar pač ni treba še posebej razlagati.

(Konec sledi.)

Kmetijske raznoterosti.

-- Gnojenje pesi. Svoj čas se je mislilo, da uspeva sladkorna pesa samo v zemlji, katera je nekoliko ilovnata, dočim v drugi zemlji ta pesa sploh ne uspeva. Skušnja je to mnenje popolnoma ovrgla.

Prav tako so se premenili tudi nazori glede gnojenja sladkorni pesi, samo da stvar še ni končno dognana. Glede gnojenja z dušikom in kalijem so se z natančnimi poskusi dosegli določni rezultati in se jih ves svet drži; glede gnojenja s fosforjevo kislino pa misli še mnogo kmetovalcev, da se dobi razen po hlevnem gnoju jedino še po superfosfatu. Prej, ko so bile cene pesi še jako visoke, ni bilo kmetovalcu treba paziti, da ga setev kar mogoče malo velja; ali sedaj, ko je cena pesi in sladkorju jako nizka, je treba na to gledati in mora vsakdo prevdariti, ne kaže li, gnojiti s cenejšo Thomasovo moko namesto s superfosfatom.

In tu je pred vsem opozarjati, da uspeh v citratu raztopljive fosforjeve kisline, katera se nahaja v Thomasovi moki, ni odvisen niti od nasada, niti od kakovosti zemlje, nego jedino in izključno od tega, koliko je v zemlji fosforjeve kisline, katera se da asimilirati; vsled tega jo je moč rabiti v vsaki zemlji in pri najrazličnejših nasadih, tudi pri sladkorni pesi, s popolnim uspehom. Rastline lahko posrkajo takoj fosforjevo kislino, katera se nahaja v Thomasovi moki, in ni treba, da bi ta ležala dolgo v zemlji, predno začne kaj uplivati, kar so dokazale tudi preiskave prof. Heinricha v Rostocku. Ali denimo, da je za prvi hitri razvoj sladkorne pese res potrebno ali koristno, da se nahajajo v zemlji male množine v vodi raztopljive fosforjeve kisline, je vendar še odprto vprašanje, ne kaže li s fosforjevo kislino, katera se nahaja v Thomasovi moki, pokriti, kar potrebuje pesa fosforjeve kisline.

Oglejmo si stvar nekoliko natančneje.

Navadno se porabi za gnojenje pesi razen hlevnega gnoja vsaj 80 kg fosforjeve kisline ali štiri dvojnate stote supertofata na ha in, sicer se superfosfat pokrije v zemlji,

- b) Vsaka posojilnica pripadaj kakor člen h kakemu društvu, ki po svojih pravilih nadzoruje posojilnice.
- c) Slovenske posojilnice naj materijelno podpirajo tiste slovenske denarne zavode, od katerih dobivajo one same enake podpore.
- č) Vsa društva in zadruge, ki so namenje v podporo slovenskim posojilnicam, naj vzajemno postopajo, naj imajo svoj organ, s katerim bi se pospeševalo slovensko posojilništvo in vse slovenske gospodarske zadruge. Ta organ je ob enem glasilo vseh slovenskih posojilnic in gospodarskih zadrug, katere naj ga podpirajo materijelno in duševno.
- d) Slovenske posojilnice naj podpirajo tudi tiste slovenske gospodarske zadruge, katere niso na škodo slovenskim trgovcem in obrtnikom.

IV. O strokovni izobrazbi členov načelstva slovenskih posojilnic je prevzel referat zastopnih posojilnic za Stari trg in Lož, g. Fr. Peče.

Sprejeta je bila sledeča resolucija: Prvi splošni zbor slovenskih in istrsko-hrvatskih posojilnic izreka za nujno potrebo, da posojilnice in njih zveze delujejo na to, da se ustanovijo podučni kurzi za temeljito izobraženje posojilniških upravnikov ali da se pošiljajo k posojilnicam večši poučevalci.

S trikratnim slava-klicem na presvetlega cesarja se je zbor zaključil.

Beseda o krmi.

(Konec.)

Krmo delimo v sledeče vrste: 1. Sveža ali zelena krma; 2. Seno; 3. Slama; 4. Korenstvo; 5. Žito in sočivje; 6. Obrtnijski odpadki.

1. Zelena ali presna krma: V to vrsto spada trava, presne detelje (lucerna, štajerska detelja, esparšeta itd.), grahorka vsake vrste, mlada koruza, mlada žita, repno in pesno natje itd. Ta različna krmila imajo v sebi povprečno 70 do 90% vode, 1.2 do 4.6% beljakovin in 5 do 16% ogljenčevih hidratov. Redilna vrednost odvisna je od njih zrelosti. Čim mlajša so, tem več imajo v sebi redilnih tvarin in tem lažje jih živina prebavlja; kajti v mladosti imajo v sebi mnogo vode, beljakovin, skroba, sladkorja in raznih solij. Ko se pa postarajo, olesene in beljakovine preselijo se v seme ter postanejo težko prebavljive. Zelena krma ugaja najbolj molznim kravam, mladi in tudi pitovni živini.

2. Seno. O pravem času pokošeno in o lepem vremenu spravljeno seno ima tisto redilno vrednost, kakor zelena trava in detelja. Seno se od presne krme razločuje samo v tem, da ima manj vode v sebi. En kilogram sena nastane s 4 do 5½ kilogramov trave ali detelje. V

sto delih sena nahaja se 15 do 20 delov vode. Seno pripravljeno s trave, je najboljša krma za konje in za goveda. Posebno goveda prebavljajo seno lahko in dobro. Seno, pripravljeno z raznih detelj, ima skoraj še večjo redilno vrednost, nego navadno seno, ker se v njem nahaja več beljakovin kakor v prvem; kajti v 100 delih navadnega sena je povprečno 10, v deteljskem senu pa 14 delov beljakovin. Seno, napravljeno iz že orumenele trave ali odcvetele detelje, ima v sebi mnogo olesenine in malo beljakovin ter ima le malo redilne vrednosti. Kislo ali konjsko seno iz močvirnih travnikov ne ugaja niti molzni niti mladi živini, najrajše jedo tako seno voli in tudi konji.

3. Slama. Mej vso drugo krmo ima slama največ olesenine in sicer povprečno do 40%. Beljakovine ima le 3 do 5%, vode pa 15 do 20%, torej skoro ravno toliko, kakor seno. Slama jarega žita ima manj olesenine in več beljakovin ter je tudi lažje prebavljiva, nego slama ozimne. Slama raznega sočivja ima več beljakovine v sebi, kakor žitna slama. Sama slama živini ne zadostuje za krmo, k večjemu se goveda z njo revno priživijo. Slamo torej primešamo drugi bolj redilni krmi, na primer ovsu ali kakemu drugemu zrnju in tudi korenstvu ali pa zeleni presni krmi na pr. detelji.

Razrezana slama ali rezanica je v zvezi z ovsom ali tudi s kakim drugim zrnjem izvrstna krma za konje; sploh pa rezanica, pomešana s kako drugo, bolj redilno krmo, prav dobro ugaja molznim kravam, volom, mladim govedom in ovcam. Najbolj redilna je ječmenova in ovsena slama, posebno prva ugaja molznim kravam, volom, mladim govedam in ovcam. Najmanj redilna je pšenična, najslabejša pa ržena slama. Ajdova slama ugaja govedu, ne pa ovcam in konjem, koruzna slama nima posebne vrednosti, ako se je spravila, ko je koruza že dozorela.

4. Korenstvo. Tu sem spadajo krompir, repa, pesa, korenje, papeževa repica itd. Korenstvo razlikuje se od druge krme v tem, da je zelo vodeno. V sto delih je 75 do 90 delov vode; zato je tudi ni varno, živino s samim korenstvom krmiti. Korenstvo ima razen tega malo olesenine in beljakovine a primeroma mnogo skroba in sladkorja. Ako korenstvo pomešamo z rezanico, katera ima mnogo olesenine in z zrnjem (žitnim ali sočivnim), v katerem je precej beljakovin, dobimo izvrstno krmo za mlada, pitovna in molzna goveda in za svinje. V to vrsto priševamo tudi buče, katere imajo kot krma jednako vrednost, kakor korenstvo.

5. Žita in sočivja imajo v sebi le 8 do 15% vode, skroba in sladkorja pa po 30 do 75%, beljakovin po 7 do 30%. Iz tega se razvidi, da ima ta krma veliko redilno vrednost. Sploh je pa sočivno zrnje lažje prebavljivo, nego žitno. Najlažje prebavljivo žito je oves, kateri je, pomešan z rezanico, glavna krma konjem. Oves pa ugaja tudi mladi živini in sploh doječi živini, ki ina še mladica pri sebi. Namesto ovsa poklada se včasih tudi ječmen, kateri pa ima toliko redilne vrednosti, kakor oves. Posebno ugaja pitanim volom in ovcam. Rž je teže prebav-

ljiva nego ječmen, pšenica se pa radi visoke cene le jako redko kdaj rabi za krmo. Zdrobljena koruza je izvrstna krma pitovnim volom in svinjam, katere dobijo po njej zelo okusno mast, konjem, ki opravljajo težka dela, poklada se zraven ovsa tudi nekoliko koruze. Bob in grah za krmo bolj redko rabita; zdrobljeni in namočeni bob in grah ugajata posebno mladi živini, ker imata v sebi mnogo fosforokislega apna. Sem prištevamo tudi želod, divji kostanj, žir in seme akacij, katera semena — zdrobljena in primešana — zelo ugajajo pitovni živini, zlasti svinjam.

6. Obrtnijski odpadki. V to vrsto prištevamo otrobe razne vrste, moko, lanene in druge oljne preše, ječmenove tropine in ječmenove kali iz pivaren, siratko, posneto kislo mleko, itd.

Otrobe krmimo navadno namesto žitnega zrnja, ker so mnogo cenejši. Otrobi imajo v sebi mnogo beljakovin in fosforove kisline torej ugajajo posebno mladi živini kakor tudi molznim kravam, pitovnim ovcam in svinjam.

Lanene in oljne preše imajo mnogo beljakovin, ker so jako lahko prebavljive, zdrobljene, namočene in z rezanico pomešane dajo izvrstno krmo molzni in pitovni živini.

Ječmenove kali imajo mnogo beljakovin in fosforove kisline ter so zelo lahko prebavljive, torej ugajajo posebno žrebetom. Siratka in kislo mleko, namešano z zdrobljenim zrnjem, je izvrstna krma prešičem.

Poučni in zabavni del.

V m r a k u.

Spisal Lajoš.

(Konec.)

Necega dne pa pride v grad nov gost gosposki gizdalin, bogat postopač, kakoršnih ima vsako večje, pa tudi manjše mesto na izbiro. Preširno je gledal na Jankota, laskal se Erni, govoril tako fino izobraženo, vse drugače nego Janko. Čudno se je temu zdelo, da njegova Erna tako pazno posluša to „mestno ničlo“ kakor je dejal. Malo nejevoljen vrnil se je domov. A prišlo je še hujše. Dan za dnevom je postajala Erna hladnejša, dan za dnevom se je bolj smejala praznim poklonom gizdalinskega barona. V neopaznem trenutku zašepetal je Janko Erni na uho: „Jutri na večer v vrtni lopi“. Odgovora ni dobil, kajti baron je segel vmes z jednim onih poklonov, ki zgačejo ušesa, mamijo razum, a srca ne ogrevajo.

Grof je bil natančen a tih opazovalec. Spoznal je kmalu, da je med Erno in Jankotom neka tajna zveza, zato je nekoč Erni, kakor v šali, dejal: „Gospodična Erna, igra s človeškim srcem je nehvaležna, zapušča le kes in žalovanje.“ — Erna je hotela nekaj

odgovoriti, a grof je ni poslušal, pričel je drug razgovor.

Drugi dan v mraku prišel je Janko v grad. Kakor tat splazil se je na vrt. Na nasprotni strani bila je dogovorjena lopa. Prehoditi mu je bilo še razne stezice, predno je došel do nje, pa oj neprilike: iz grada se prikaže Erna, katero je vodil baron. Kaj storiti? Naprej ne more, uprav bi prišlecema pršel nasproti, nazaj tudi ne, ker bi ga sigurno opazila. Pocepnil je torej za bližnji rožni grm, čakajoč, da odideta baron in Erna mimo. Vedno bliže in bliže dohajata; močno je utripalo Jankotu srce: mučila ga je skrb, da ga zasačita, dolžila ga bodeta vohunstva. Kdo mu bode veroval, da ni tega nameraval? Nihče. Trenotki so mu bile ure.

Zdajci začuje glasen smeh.

„Vi ste poredni baron, kako vam pride kaj tacega na um?“

„Ne tajite Erna, vam nihče ne odide: kdor se zagleda v vaše žarne oči, ta je večno vaš suženj. Glejte mene!“

„Vi baron? Vsak ni tako mehkega in občutljivega srca, kakor Vaše baronstvo.“

Glasno se je smejala.

„Pa tudi oni učitelj ni odšel“ odvrne baron na pol jezno. „Dobro sem videl, kako Vas je gledal: zame skoro besede ni imel, menda mu sem premalenkosten temu vaškemu profesorju.“

„Prosim vas baron — vi ste ljubosumen.“

„Jaz, ljubosumen! Ne, a nočem da bi moji Erni slednji tako v oči gledal, kakor oni.“

„Ne bodite občutljivi baron. Ne tajim, da me je tisti „oni“ občudoval, pa kaj sem hotela? Kdo je tega kriv? Vi, Hugo. Zakaj niste prišli prej, vsaj sem vam pisala, kedaj dojdemo sem, a vi ste odlašali. Ako sem se toraj z onim učiteljem malo pošalila, krivi ste Vi sami.“

„Pošalila — Erna — ne več?“

„Ne več. Ali res menite, da imam takov okus? Jaz — Erna — pa ta učitelj. Ha, ha!“

„Chacun a son goût!“ dejal je baron malomarno.

„Kedaj sem imela tak okus? Ali ste zabili Dunaj? Koliko jih je klečalo pred mano, koliko jih prosilo moje ljubezni, a uslišala nisem nikogar, razun Tebe Hugo. In sedaj meniš, da bi si tega vaškega pedagoga izvolila. Hugo, od kedaj si tako bistroumen?“

„A dvoril ti je le“ dejal je baron, ki se ni mogel znebiti suma, da Erna laže.

„Dvoril mi je, to je resnica, a družega ne. Mene je kratkočasil, a sam se je uril v galanteriji; tako sva imela vsak svoje veselje — mon cher baron. Ha, ha.“

Šla sta mimo. Janko je slišal dovolj — še preveč. Hitel je kolikor je mogel iz vrta, bežal je kakor preplašena srna pred lovskimi psi. Še v daljavi je čul srebrnozvoki ha ha.